

SUMARIO

Secció Excursionista del Centro de Lectura: Avis.
—Del uno al quince, por O. Rovellat y Prat.—*Re-*
membrança, por Miguel Ventura Balanyà.—*Horten-*
si Güell, por F. Cubells y Florenti.—*A n'en Güell*
 (poesia), por Javier Gambús.—*Esplay del cor*, por
 Antonio Isern.—*A Hortensi Güell*, por Pedro Ca-
 vallé.—*TREVALLS D'EN HORTENSI GÜELL: Lo cel,*
Oració, De Stecchetti (poesia), *Fulls de la cartera.*
—Camperola (poesia), por Juan Ferrater.—CRÓNICA
 ARTÍSTICA: *L'Exposició de postals a la Lliga Cata-*
lanista, por M. V. B.—*Secció Excursionista.*—
 MISCELÁNEA.

Secció Excursionista del Centro de Lectura

AVIS

Aquesta Secció, en reunió general celebrada lo dia
13 del corrent, ha acordat establir pera tots sos so-
cis, una cuota mensual de un ral, concedintse un
plasso que finirá lo dia 15 del próxim Septembre
pera la entrada á la Secció sens pagar la cuota d'in-
grés.

Passat aquest plasso, tots los socis del «Centro»
que vullgan ingressarhi deurán pagar los correspo-
nents drets d'entrada.

Aixís mateix s'acordá en dita reunió que á las
excursions hi podrán solzament concorre los socis
de la Secció sense admétrehi agregats.

Lo que's fa públich pera coneixement dels socis
del «Centro de Lectura».

Reus 15 Agost 1902.

DEL UNO AL QUINCE

Nuestros habituales lectores, tendrán que quedar-
 se esta vez sin crónica de la quincena, no por falta
 de asuntos de que tratar, sino por falta del buen hu-
 mor que se necesita para ejercer el oficio de cronis-
 ta. La fecha del día de hoy nos entristece, nos trae
 á la memoria el recuerdo de la muerte prematura
 del amigo Hortensio Güell acaecida tres años hace,
 y ante tal recuerdo, la mente se resiste á pensar, y
 hasta la pluma misma, como si por modo misterioso
 participara de los sentimientos de aquel que entre
 sus dedos la sujeta y la mueve, parece que se resiste
 á correr sobre el blanco papel y, á lo mejor de su
 carrera, se detiene, mete su afilada punta en las en-
 trañas del papel, lanza un débil quejido de dolor,
 esparciendo sobre la blancura de la cuartilla la tinta
 que la moja, en vez de letras, escribe borrones gran-
 des y negros, como grande y negra es la pena que
 nuestras almas sienten desde el día en que perdimos
 al llorado amigo Güell.

De los redactores de esta REVISTA, todos, ó casi
 todos, fuimos amigos de Güell, amigos íntimos, ami-
 gos de aquellos á quienes confiaba de continuo sus
 pensamientos, de aquellos amigos á quienes amaba
 con amor de hermano. Pocos, pues, como nosotros,
 pueden saber cuanto valía aquel amigo que la muer-
 te nos arrebató tan de mañana, cuanto podía espe-
 rarse de aquel artista cuyo pincel y cuya pluma ape-
 nas habían empezado á moverse con desembarazo,
 que ya sabía aquel descifrar los secretos enigmas de
 los colores que la siempre hermosa Naturaleza pone

en los objetos, y ya sabía esta leer los no menos indescifrables enigmas del alma humana, y, pocos también, saben cuán grande era el amor que hacia sus semejantes guardaba Hortensio en su bondadoso corazón. Y si esto es así, nadie más que nosotros está obligado á recordarle y honrarle en el día del aniversario de su muerte.

Cumplamos pues con nuestro sagrado deber. Dejemos la tarea de cronista, y hablemos del amigo Güell como él se merece. Honremos al escritor y al pintor, y, sobre todo, honremos al amigo inolvidable, al amigo del alma, porque, al fin y al cabo, sus obras, sus escritos y sus pinturas, ahí están, ahí quedan, sin que necesiten que nadie les recomiende, mientras que la bondad de su corazón, su amistad sincera, su cariño inmenso, su altruismo sin límites, se los llevó consigo al morir, y si nosotros que de tales beneficios participamos no los recordamos, ¿quién los recordará? Aún más: sus obras, sus escritos y sus pinturas, podrán discutirse, podrán parecer á uno dechado de perfecciones, y al de más allá se le antojarán cuajadas de defectos, pero, ¿quién se atreverá á negar las virtudes que adornaban el alma del amigo Güell, la pureza de sus sentimientos, la bondad de su corazón y el amor fraternal que para sus amigos sentía? Nadie absolutamente.

O. Rovellat y Prat

REMEMBRANÇA

AL AMIC HORTENSI GÜELL
EN EL TERCER ANIVERSARI DE SA MORT

Com més temps passa, més ens recordem del estimat Hortensi, perquè en els cors, el temps no sborra les dates del dolor, sinó que cad' any fa tornar el record negre del die trist. No, no l'podrem oblidar mai aquest die, tots aquells que l'estimavem, perquè hi ha coses que no's poden oblidar, perquè en el rellotje del temps hi toquen fort les campanades del aniversari de dol i a l'anima s'hi sent l'echo que ressona quand s'estimava a la persona morta, quand se sent l'anyorança per sa absència, quand ens ha fet molta falta en el cor. I l'hem d'estimar sempre, els amichs, perquè ell era un' anima bona i les animes bones se fant estimar, i hem de recordar-lo y plorar-lo, els que sentim l'art, perquè ell era un artista, i perquè ls artistes sont els exemplars scullits de la specia *homo*, ja que s'igualen als deus i am son misteriós i potent «*Fiat*» son criadors de Bellesa.

I ell, hi consagrava un culte fervorós al Art i a la Bellesa, que creia eternals perquè mai s'acabarien les flors i ls aucells, i la poesia i cad' any tornaria la primavera i floriria l'Art, i jam quin plaer son spirit audaciós anava cercant aqueix puyent frisament moral de les impressions refinadíssimes i fondes que

lo bell i lo sublim produheixen!... ¡Cóm volia volar son imaginació ardida, per medis inconeguts, extranys, nous, per extreure'n reflexions i concepcions litteraries i artistiques!... ¡Cóm s'extasiava quand son anima am ses propres ales, se rebejava en les aigües pures de la fruició esthetica!... Llavors fou ditxós, estimant la vida rendint culte a la Bellesa, abraçant l'Alegria... llavors trevallà am delit i son cap barrinava, son cor glatia per a poguer desenrotllar-se i presentarse splendorosament, i de die pintava, de nit scrivia; un quadro li inspirava un article, d'un article ne treia un quadro, i lluitava sempre amb esforç titanic per a l'Art; éll sà, ferm, energic i sperançat fins a encoratjar fort als amics seus que veien l'avenir negre: als qu'anomenava poetes tristos!... Pero fou atacat de la perillosa malaltia del pessimisme qu'amargà sa vida, malaltia incurable de la que volia guarir: «Lo fort vent del enthussiasme, me scrigué un die, m'ha tret la fredosa boira del dubte i ara tot és sol, sol fecundant de idees...» Mes la boira tornà, i s'trobà acorat pe ls aclaplaradors dubtes, per la crudel melancholia que li produïa lo monoton desenrotllament de l'existencia, i scrigué articles entristidors com sospirs i llagrimes i s' desenganyà de la vida i li mancà fins aquella fè en l'art, que tant fondament sentí un temps.

Ambicionava un mond perfecte i ideal que no trobava en la realitat, i l'viure se li feia llarc i en les hores hi trova més minuts porque las trobava tristes. Els més petits entrebancs li semblaven montanyes de cims inaccessibles i s' deturà spaördit devant del fosc abysme del demà desconegut, devant d'aqueix gorg negre de fades que veia, en sa fantasia, fent-li ganyotes sgarrifoses en lloc de portar la mitja-riatlla als llavis. ¡Pobre amic! ¡Quin greu més fort sentim a l'anima sempre que hi pensém!... ¿Per què esse pessimista, si tot havia de somriure-li en aquest mond?...

Potser arrivà a desconfiar de ses forces per la lluita, potser cregué erroneament en aquella llei «els qu'arriuin tard en el banquet de la vida no trobant un banc per a seure-hi». Ell que no hi arrivà tard, sino massa aviat, alguns secles massa aviat i la taula del banquet no stava parada per ell, que no desitjava un plat succulent en aquesta societat plena de mesquinenses i miseries sino lo pa saboros d'una societat lliure en la taula dels mil apóstols a ont se dringués per l'Art, s'aixequés lo calze pel Bé i la Bellesa, a ont s'hi servis lo grand Amor, la veritable llivertat, la pau del cor que succeirà potser a totes les lluites d'ara dins de la grand família humana.

Més, ¡Qui sap si l' mond moral se regeix per lleis fixes que s' compleixen fatalment com en el mond physic!... i fatalment se complí son destí, com fatal-